

Kino Miejskie SALA WIEJSKA

Od dnia 25-go do 29-go grudnia 1930 roku włącznie będzie wyświetlany film: Książę student (Old Heidelberg) w 12 akt. Dramat

Dźwiękowy KINO-TEATR "HELIOS"

Dziś ostatni dzień! Przebój Dźwiękowo-Spiewano-Taneczny! ŚWIAT SZALEJE

Dźwiękowy KINO-TEATR "HELIOS"

JUTRO Premiera! Przebój dźwiękowy! Arcydzieło prod. 1931 r. Premijowa piękność wszechświatu sławy, bogini ekranów, czarująca VILMA BANKY w swej najnowszej kreacji p. t. RAJ ZAKOCHANYCH

Dźwiękowy KINO "HOLLYWOOD"

Dziś wszyscy śpiewają oje-je-je! Dziś wszyscy śpiewają oje-je-je! Janko Muzykant

Dźwiękowe Kino CASINO

Uroczyste otwarcie! Dziś! Monument. arcydz. dźwięk. Film w kolorach naturalnych! ODSZCZEPNIENIEC

Kino Kolejowe OGNISKO

Dziś: dni następnym! Wielki szlager. progr. świąt. Arcydzieło kinematografii p. t. Noce basenne—Noce szalone... (Przygoda Cesarszej)

KINO-TEATR MIMOZA

Program świąteczny! Po raz pierwszy w Wilnie! Najnowszy przebieg sezonu! Pień o miłości p. t. TWE USTA TAK KUSIŁY MNIE...

KINO-TEATR "PAN"

Dziś! Wspaniały pełen olśniewających momentów film p. t. Baśń miłości

KINO-TEATR STYLOWY

Dziś! Najnowszy film 1931 r. nigdzie nie wyświetlany! Pierwszy raz w Wilnie! Superzłagier z ulubionym wilanin Harry Piel'em p. t. Tajemnica Limuzyny

Kino-Teatr "LUX"

Dziś! Film, który zdumiewał Przeradła! Zachwycał Porwał p. t. OSTATNI ROMANS (Adjutant Jej Ks. Mości)

Polskie Kino WANDA

Dziś! Buster Keaton w nowej trykującej humorem wielkiej farsie o podłożu wybitnie erotycznym p. t. Małżeństwo na złość

KINO-TEATR Światowid

Dziś! Potężna epopeja filmowa o walkę Napoleona p. t. Przygody brygadiera Gerarda

OGŁOSZENIE. Podaje się do wiadomości WIERZYCIELI Caelela Balberskiego

MEBLE STYLOWE I NOWOCZESNE W WIELKIM WYBORZE POLECAJĄ B-CIA OLKIN

Od roku 1843 istnieje Wilenkin ul. Tatarska 20 Meble

Obwieszczenie. Komornik Sądu Grodzkiego w Wilnie IX rewiru, Konstanty Karmelitow, zam. w Wilnie przy ul. Gimnazjalnej 6-12, na zasadzie art. 1030 U. P. C., podaje do wiadomości publicznej, że dnia 2 stycznia 1931 r. o godz. 10-jej rano w Wilnie, przy ul. Niemieckiej Nr. 35 odbędzie się sprzedaż z licytacji, należącego do Gierszona Noza, majątku ruchomego, składającego się z blawatych, jedwabnych towarów, kolder, kap i in., oszacowanego na sumę 21,379 zł. 80 gr. na zaspokojenie pretensji Lipmana Berkmana w sumie 20,000 zł. z 1/2% i kosztami.

Obwieszczenie. Komornik Sądu Grodzkiego w Wilnie VI rewiru, Jan Lepieszko, zam. w Wilnie przy ul. Zamkowej 15, m. 2, na zasadzie art. 1030 U. P. C. obwieszcza, iż w dniu 3 stycznia 1931 r. o godz. 10-jej rano w Wilnie, przy ulicy Krótkiej Nr. 3 odbędzie się sprzedaż z licytacji publicznej ruchomości, należącej do dłużnika Włodzimierza Mańkowskiego, składającej się z urządzenia mieszkaniowego, maszyny do szycia i maszyny do pisania, oszacowanej dla licytacji na sumę 1030 zł. na zaspokojenie pretensji Antoniego Zdrojewskiego, 2720/VI-2730 Komornik Sądowy J. Lepieszko.

WSZELKA korespondencja do Litwy przesyła szybko i pewnie BIURO LEON TAIC, Riga POSTFACH NR. 511

Na II-ch Targach Północnych nagrodzone zostały najwyższą nagrodą GRAND PRIX SNIEGOWCE I KALOSZE RYGAWAR WARSZAWA

Tylko z oryginalną etykietą i korkiem jest prawdziwe wszechświatowej sławy PIWO ŻYWIECKIE

W. JUREWICZ były majster firmy "PAWEŁ BURE"

DRZEWO SUCHY, PRZEWOZNE KOLEJĄ I WĘGIEL GÓRNOŚLĄSKI

TYLKO 1 ZŁ. Zamiejscowym po otrzymaniu znaczkami pocztowymi 1,25 zł. Kalendarz Terminowy na 1931 rok.

WSTĄP, A PRZEKONASZ SIĘ, do najtańszych i najlepszych towarów galanterijnych posiada sklep "JANUSZEK"

Meble koszykowe W. Pohulanka 5 W. SŁONICZ TANIO! NA RATY!

PROSIMY SIĘ PRZEKONAĆ że węgla, jedwabie, flanely oraz materiały pościelowe, bielizna żyrodarska, koldry watawo, kece pluszowe — sprzedaje najtaniej

TAŃCZ KARNAWAŁOWE Tango, Fox-trot, Slow-fox i Walc

Łazienki i Wanny damskie i męskie Czynne codziennie.

NAJLEPSZY WĘGIEL górnośląski koks "PROGRES"

Dr. GINSBERG choroby skórne, weneryczne i moczopłciowe

VINCENT SZARRETT. 3) Niebieskie drzwi. (Nowela amerykańska. Przekład autoryzowany.) Pamiętał niewyraźnie, że pił konkursowo. Pamiętał wszystko do pewnej chwili, kiedy świat rozpylnił się jak na ekranie. Musiał się rozstać z Pembertonem. Chociaż nie! Ktoś go w takim razie odtransportował do domu? — Psiakrew, głowa! — sarknął i powrócił do telefonu. Kazał się połączyć z klubem, gdzie poznał Pemberton, i zapytał o członka tego nazwiska. Powiedziano mu, że go niema. — Kiedy wyszedł? — zapytał Norway. Informator zwrócił się do kogoś drugiego. — Nie był tu wczoraj wieczorem — objaśniła. Do licha! Co się stało z Pembertonem? Chciał już powiesić słuchawkę, gdy informator zapytał: — Kto mówi? — Norway — odparł — Proszę mu powiedzieć, gdy przyjdzie, że Norway do niego dzwonił. — Dobrze — odrzuciła z irytacją dziewczyna i trzasnęła aparatem. Norway usiadł na krześle i zamyslił się nad sytuacją. Ostatecznie on wpędził Pemberton na tę niewyraźną kabałę. On zaproponował poinformowanie się u policjanta. Należało teraz coś zrobić. Chociaż — do licha! — Pemberton był dorosłym człowiekiem, umiejącym sobie radzić w tarapatkach i prawdopodobnie wytrawnym pijakiem. Niewąt pliwie pojechał do hotelu albo do tureckiej łaźni. Pewnie się nawet wciąż nie kładł. — Jesteś sprytniejszy ode mnie, przyjacielu — rzekł głośno Norway, nysiąc, że trąpi się o Pemberton, po osłemu. Pemberton spał przedwójne koktajle, gdy on, Artur Norway, zabawił się w szkole piwem. Wykapał się, zjadł obiad i puczusz się znów człowiekiem, zadzwonił po raz drugi do klubu. Ale Pemberton nie wrócił i nie dał znaku życia. Norway powiesił słuchawkę z łagodnym przekleństwem. Nagle doznał wyrzutów sumienia z powodu Taylora, zadzwonił do niego, przeprosił za swoją brutalność i zgodził się na wspólne wyjście. Wytłumaczył się, że ubiegłego wieczora przebrał miarę w pićciu lecz, o okolicznościach wspominał tylko o tyle o ile. Z rana zadzwonił jeszcze raz do klubu i otrzymał te same odpowiedzi, co poprzednio. Telefoniczka była zła i lakoniczna. Norway'a ogarnęło prawdziwe przerażenie. Elastyczne sumienie podniosło alarm. Jeżeli Pemberton spotkało co złego, to z jego winy. Nie wiedział, gdzie Pemberton pracował i nie mógł

tam zadzwonić. Chociaż mógł nigdzie nie pracować. Wyglądał na kapitalistę. — Czy powinien dać znać policji? — zapytał Norway, zwracając się do swego telefonu i nie doczekawszy się odpowiedzi, zapadł w paniczne zamysłenie. Gdyby dał znać policji, a okazało się to niepotrzebnym, Pemberton mógłby się gniewać. Mogłoby z tego wyniknąć dużo niepożądanego rozgłosu. Ostatecznie Pemberton nie był obowiązywany tłumaczyć mu się ze swoich spraw. Pemberton nie przesładował go telefonami ani zdrowie. W poniedziałek wieczorem przyszła Norway'owi świetna myśl. I to się zdarzało. Wychodząc z biura zadzwonił do niejakiego Honeywella, starego przyjaciela, którego ostatnio zaniedbał, i zapytał go na obiad do Belle Isle. Honeywell przyjął zaproszenie z radością. Spokali się w przedsiemku i odbyli konferencję na temat ostrego. Bartlett Honeywell był znany licznemu odłamowi amerykańskiej publiczności. Wszystkie kioski sprzedawa-

ły popularne czasopisma, w których figurował jako autor ciekawych opowiadań sensacyjnych. Jego znajomość z Arturem Norway'em datowała się od szkolnych czasów, kiedy to zasiadali na jednej ławie i Norway odrobił za Honeywella zadania matematyczne, a Honeywell pisywał za Norway'a wypracowania. Pomimo wielkiej rozbieżności karjer życiowych, byli w dalszym ciągu przyjaciółmi i podziwiali się nawzajem proporcjonalnie do swoich wyczynów. Honeywellowi imponowały duże zarobki Norway'a, podczas gdy Norway nie mógł wyjść z podziwu, nad Honeywellem, który pisywał nowelki, nabywane i drukowane przez wydawców i czytowane przez publiczność. Amator detektyw wysłuchał opowiadania przyjaciela z przebiegłym inteligentnym wyrazem twarzy. — Tak się rzecz ma — zakończył Norway — Pemberton prawdopodobnie przypadł do mojej winy. Bóg wie, co się z nim mogło stać. Teraz idźcie o to, czy powinienem dać znać policji — co mi się nie uśmiecha, wiesz, z jakich względów — czy też zacząć poszukiwania na własną rękę? A może wogóle dać temu pokój? — Nie — zaprzeczył energicznie Honeywell. — Mogli go przecież zamordować. Norway, który dotychczas nie zrobił tego przypuszczenia, podskoczył nerwowo na krześle. — Na Boga! — wykrzyknął bezsilnie. — Musimy go szukać — ciągnął Honeywell. — Ja ci pomogę. Sam nie dasz rady. Masz biuro, które ci nie pozwoli poświęcić dużo czasu na poszukiwania. — Mogłbym się zwolnić — rzekł swobodnie Norway. — Dobrze, pomówimy o tem, jeżeli cię będą potrzebował — ustąpił Honeywell. — Zmarszczył brwi. Za mało danych. Szkoda, że byłeś taki pijany, Norway, nie pamiętasz tego, co najważniejsze. — Wiem jak wygląda ten dom — zaprotestował Norway. — Poznałbym go od razu. (D. c. n.)